Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Vlka.

(Pokračování.)

KAPITOLA V.

"Svěřil mi svoje muselme bezmála před pranýřem farářem docela odhaliti," odpovídala pak Mininka. "Ale rády bychom s tím počkaly až do příštího postu anebo do velikonoc. Kdybychom i dnes byly o panu faráři svědomovaly, nemuselo by se to státi s obtížením našeho, bez toho už dosti bělaného svědomí; neboť po všem zejtřku o panu faráři mluví celá osada, a já bych si přála, abych byla na jeho místě, aby také o mně jednou lidé tolik dobrého napovídali. Náš milý —" skákala na ostatní Leničky — "nemusí se tím tajiti, že o panu faráři plně rokuje dříve ještě, než ho to kdo vidí — ale doufáme, to že nám bude odpuštěno neb na tomto svodě na onom svědí."

"Rokovaly," obrátil se pan správce s velmi opravdovým vzezřením k velebníkovi, "rokovaly — b'ava bych na to vsadil — o tom, která má nejvíce naději, že si ji pan farář vezme za hospodyni; nejvíce chuti má z nich každá. Což mi povídal ráno ponocník? Ženské prý se okolo fary na dnešek jen jen rojily — což vy jste ničeho nepozoroval, pane faráři? Naše dámy tam večer také někdo doprovázely."

"Ale tatínka," ozvala se Žofie, "co si o nás pan farář pomyslí, když ty sám nás jsme tak malojal?"

"Má to slyšet od jiných, ať to slyší ode mne," odtušil tatínek.

"Musíte vědět, pane faráři," pravila Mininka, "že z pana správce tak trochu mluví žárlivost — ačkoli vás ujišťuju, že nemá k žárlivosti žádné příčiny, jeli tak věren mně jedině jako já jemu jedinému."

Na potvrzení svých slov polo žila starému pánovi přítulně hlavu na rameno.

"Bude to z nás párek, velebníčku — co?" řekl pan Hoch kroutě sobě kurážně svoje bělounké kníry. "Mně je teprvé sedmdesát a Minině už sedmnácte let—"

"Hůře jest," vpadla mu Mininka do řeči, "že musím já za panem správcem choditi, místo aby on chodil za mnou. "A přec ještě žárlí."

Páter Čacký od té doby, co ze semináře vstoupil do života, byl se pohyboval jen ve společnosti panských domů, kde každé slovo a každý pohyb byly vážně odměřeny. Ký div, že mu nyní zábava, při které si starý pán i mladé krasavice s tak velikou nenuceností vedli, tak zatopila, až mu rosa stála na čele.

"Abyste o našem včerejším dobrodružení nesoudil křivě," obrátila se Mininka zase k němu, "musíme vám povědětí, že jak nás tu vidíte — pana správce nevyjímaje — byli jsme odpoledne navštívit nevěstu polesných: o všem jsme se večer kolem fary vraceli, ale to je všecko. Co pan správce více na nás žaluje, to přimyslil. V tom on je mistr!"

"Ano, v tom jsem já mistr," svědčil starý pan načechrávaje si své řídké šediny; "já si ku příkladu vymyslím kytku, a ona hned někomu vletí do okna."

Tajemství se tedy páterovi Čackému dokonale odkrylo: ten neznámou večer byla Mininka, ostatní dámy i pan správce nejspíše hleděli odněkud z úkrytu, když večer stála pod jeho oknem. Nemusil sobě dále hlavu lámati; jen kdyby ještě zvěděl, kdo vlastně tato Mininka jest?

Nyní bylo nutno, aby při zmínce o kytici nemlčel tak, jako když ji večer obdržel; pravil, on že byl také k svému nejpříjemnějšímu překvapení překrásnými květinami obdařen neznámýma rukama, a že by se mu pan správce, jenž patrně tak mnohá něžná tajemství zná, nad míru zavděčil, kdyby mu pomohl vypátrati ušlechtilé dárce, aby jim svůj srdečný dík vysloviti mohl.

Ale pan správce obrátil také tuto žádost v žert; velebníček získal jenom tolik, že mohl zavésti hovor na dolejší zahrádku, čehož následek byl, že se k návrhu domácího pána všichni zdvihli a do zahrádky sešli. Tu se zábava valně oživila; uvolnilo se zejména na mladého faráře, než nyní měl více látky, o které mluviti mohl. Obdivoval se rozkošným růžím na keřích i na vysokých stromcích, nejhlavněji pak bezdrce, která po stranách i po vrchu zamřelými růžemi pokryta byla. Každá z přítomných krumpýřů měla jsme něco zajímavého vyvrátiti a všechny mu snášely nejpěknější květiny. Hlavní Bořákovy — o kterých nahoře již jest domlouvati se počal, že jsou tak málomluvné, jako jejich otec — tady dole také rozháněly, ano byly teď hovornější než obě dražky jejich. Šlechtičnička, dítě sotva se toho nadálo, žertovati statečně dobrými a špatnými vtipy, netolik že odrážeje ale také jej podněcuje.

S velikou kyticí a velmi rozvesele nými myšlenkami vrátil se v pozdní době domů. Tenkráte nenutnal se na fatě v tiché samotě; děti se vyrojily ze školy, a také ty, které nebyly přespolní, nezapomínaly sobě aspoň na chvilku zaskočiti ke hájku za farou, kde měly všechny svůj oblíbený úkrytek. Případnou jim věcí, že fara dnes už jest obydlena, nezdržely tohoto dlouho pamětlivy i při svých závodech a hrách nezahálely více i hrdla, co jen stačily, až jen po nějaké chvíli kostelník přísně do dvora promluvil, že oda dneška tady hon a rej a lomoz musí pěkně přestati.

Když potom pana farářovi na stůl přistrojil a při jídle posluhoval, dovolil sobě nejšetrnějším způsobem prozraditi otázku, zdali tudy vždycky pro oběd choditi do knihyně učitelovic?

"O tom si svým časem více povíme," odtušil kněz. "Zatím jsem vám chtěl říci, kostelníka, abyste ty děti venku neoktikoval. Ať si volně pohrají a poskotaří."

"Nechtěl jsem jen, aby vašnostpána obtěžovaly," odůvodňoval Liška své jednání, za které spíše pochvalu než výčitku očekával. "Svobodným pánům, kteří vlastních dítek nemají, bývá hluk dětský proti mysli."

"Nemám dítek, ale jsem vychovatel," podotknul stručně a opravdově pan farář.

Liška se mlčky uklonil, a v tváři jeho bylo čísti, že pánu svému dobře rozumí, a že si ho nyní jen tím více váží pro výtku, která se mu dostala.

Odpoledne strávil páter Čacký příjemnou hodinu mezi dětmi ve škole, načež se vydal na další obchůzku. Tenkráte namířil k lesu, kterým jsme včera Vlašťovičku k Bukové přicházeti viděli. Vstoupiv do něho uhnul se po cestě na levo, a byl by mohl za čtvrt hodiny doraziti k Hubáčkově myslivně, kdyby byl chtěl spěchati. Avšak on chtěl raději déle užíti lesního chladu a lesní vůně. Byl dítě městské, větší část svého posavadního života byl strávil ve školách, od svého vysvěcení zastával úřad učitelský, který jej na mnoze držel zase mezi čtyrmi zdmi, a tak po tu dobu nikdy se lesa do sytosti nenabažil. K tomu byl od přirozenosti snědého těla a mívat nehrubě pevné zdraví: i z těchto příčin tedy po životě venkovském velice toužil, a v životě tom také lesy obzvláštním kouzlem mysl jeho vábily.

Doraziv k myslivně spatřil pana Hubáčka, an maje ručnici na rameně, dýmku v ruce a psa po své straně právě z domu vycházel. Přivítal hosta tak hlasitým hlahol'm, že se to daleko po lese rozléhalo, uvedl jej do domu a představil své manželce i své dceři. Jako byl pan polesný silný a hřmotný, tak byla paní polesná slabá i tichá; Lorince za to tváře ani nezhubeněly ani nepobledly, jak se vlastně na nevěstu v poslední týden před svatbou sluší; byla tak statná, že — jak se aspoň velebníčkovi podobalo — by byla mohla v to chvíli vzíti pušku a jíti za otce svého dříví.

Promluviv s matkou o starostech při výpravě dcery, přijav pozvání na veselku a slíbiv Lorince svatovatě tanečekjejž si u něho o svatbě důtklivě zamlouvala, nechtěl pan farář ženštinám v pilné práci překážeti a pana polesného déle doma zdržovati.

"Což," tázal se tento, "nebylo by vám vhod se mnou lesem se projíti?"

Nabídnutí to kněz velmi rád slyšel.

"Jenom ať mne po cestě nebaví zase pastorem," pomyslil sobě, když opouštěli myslivnu.

Ale na tato obava rychle zapomněl. Nelenoval si činiti množství otázek, a pan Hubáček byl by s největší ochotou několik dní a noci bez přestávky vykládal o dělitelnosti těl, o zalesňování a odlesňování, o stáří stromů, o vlastnostech různého dřeva, o živobytí a zvláštnostech lesního živočišstva, o pytlácích a strženích jiných věcech. Tady se pranic na slovo nerozmýšlel, pracně se nerozpakoval, aby snad slůvkem náležitou míru nejpřesněji neb o dobrý mrav nesnadnil; v těchto místech se síla jeho nedala postaviti a tlumiti i zdálo se na něm nesbytnou nutnosti, také když v surovost a divokost zabíhala. Vrtošili se bobři v kádry oděrů, která sobě chrasti sbírala nebo také nálik mechu rozhazovala: polesný postil se do nich vyčinil ji takovým spěchem, jako by mu polovici lesa spálila. Ale sotva plocha dále od ní se odvrátili, vykonával panu farářovi lesní školu s tak radostným rozvášněním a tak mírným hlasem, jako by byl místo nehořázného spílání po hlavě vykazoval posvátnou svému nejmilejšímu přítelí. Hned potom se nějaká naivní otázka velehříchově srdečně vysmál a po chvíli zase pravil, když dvakrát třikrát volání jeho nespolichnul, s pravou zuřivostí kořen vyprášil.

KAPITOLA VI.

"A nyní —" řekl posedvihuje k farářovi obličej ještě všecek uzardělý ale už zase vlídným úsměvem ozářený — "nyní ukážu vám něco velmi znamenitého. Pojďte!"

I vykročil kvapně ku předu. Velebníček následoval za ním a počichávaje nosem ve vzduchu, podotknul: "Cítím jakousi zvláštní vůni — od čeho asi?"

"Hádejte!" zvolal polesný s hlasitým úsměchem.

"Snad od lanýžů? Aneb od bezu? Či od lipového květu?"

"Toto! Ba ne! Kde pak!" opakoval lesník hlasem po každé vyšším, maje z toho náramnou radost, že velebníček je tak daleko od pravdy. 'Medvěd by to byl už dávno uhodnul!"

A chechtaje se z plného hrdla tomuto vtipu svému zastavil se u vysokého hustého okleštkového plotu.

"Podívejte se," pravil, máchnuv před sebe rukou,— "tato část stráně byla před lety učiněná spousta, rozbrázděná hlubokými výmoly a strženi, ani hloží ani hrubě kámen se na ní neudržel, poněvadž se tu každý příval proměňoval v divoký proud: račte vejíti a přesvědčiti se, jak to lidská ruka předělati dovedla."

Kněz jakési váhal, ale pan Hubáček nemohl se dočkati, aby se už překvapením jeho kochal, vtáhl jej polo násilně dvířkami do ohraženého místa.

"Už víte," pokračoval, "co vám to zvláštního zavánělo?"

Čacký nemohl ovšem déle býti v nejistotě. Všechen vzduch hučel bzučením včel a páchnul silnou vůní vosku i medu; po stráni v drobná políčka rozdělené a vysokými i nízkými rostlinami hustě posázené, rozstaveno bylo veliké množství oulů ve všech možných podobách, buď v dlouhých řadách, buď v umělých pyramidách, buď jednotlivě ve způsobě medvědů na zadních nohou vztýčených a p. Uprostřed ohrady stál uzoučký domek, všecek ověšený náčiním, jakého kněz po sud nikdy nevídal.

Však i teď si ho nevalně všímal. Všecko, co tu před ním bylo, přeletěl jen zběžným pohledem, a to za tou příčinou, zdali se mu kde objeví postava jeho evangelického souseda. Neboť že jej polesný lesem zavedl až někam k Habrově a proti jeho vůli vtáhl na půdu pastora Svobody, bylo mu nyní zrovna tak nepochybné, jak málo jej to těšilo. Kterak sem přicházel? Co tu měl dělati? Včera se přistěhoval do sdejšího kraje, nemohl posud navštíviti žádného ze svých nejbližších panů bratrů — a k pastorovi běžel už dnes s poklonou jako nejochočenější, nejzotročenější beránek jeho stáda! Jakou měl on vůbec příčinu přátelití se s pastorem nečkuli tak o překot známost jeho vyhledávati? Co by tomu byl řekl onen jeho představený v leskavé vlásence, který mu byl úkol jeho přece dosti zřetelně naznačil? A co si o něm pomyslí sám pastor Svoboda, až ho ta tak s čista jasna uvidí? Věru, více sobě radati nemohl! A k tomu se vydával v řeč o všem, za které by pak nic pod stanovem nevzal. Přece mu bylo v řeč povídáno, že je pastor Svoboda nebezpečný člověk; netušil, že sem polesný páterа Čackého přivádí, jak snadno mohl k tomuto býti vrážlivý, jízlivý, nadutý! A byloli to vše mezi námi s Hubáčkem umluveno, tím běť — tím vážnější důvod, aby se mladý kněz měl na pozoru a nedal se do řeči vláknuti.

O těchto myšlenkách farářových neměl polesný ani nejmenší poňuchy; nedomnívalť se nižádného jiného, nežli že přivolil jeho s svým úděvem se zamýšlet.

"Jen dále," pobízel jej. "Prohlídneme nejprvé včelařství a pak hedbávnictví — ta v domečku má pastor své bource."

Páter Čacký měl už ostrou odpověď na jazyku, ale obrátiv se k lesníkovi nebyl s to dotknouti se ho nevlídným slovem: varování Hubáčkovo bylo tak bezelstné, dobrácké a srdečné, že nejeden vždomným účastníkem částeji pastorových dojista nebyl.

"Nepůjdu ani krok dále," řekl farář.

"Proč pak?" zvolal s novým smíchem polesný.

"Protože — protože se bojím včel..."

"Leda to. Ale to je snadná pomoc — vezměte a zapalte si doutník, kouř od vás včely zapasí."

S těmi slovy podával Hubáček farářovi svou schránku na doutníky.

"Děkuju — ale nejsem kuřák," namítal opět velebníček.

"Tedy se mne držte, já zadým mám, že nás to oba ochrání."

"Nikoli — nepůjdu dále — a kdybych věděl, kam mně vedete, nebyl bych sem ani nohou vkročil..."

"Ale, ale velebníčku!" smál se lesník. "Vy byste — s odpuštěním — čerta zažehnal, a jste tak bázlivý! Zde je docela zbytečno se strachovati. — Dobrý den, Pepíčko!"

Pozdravení toto platilo děvčeti, které v tu chvíli z domečku vystoupilo. Farář, který přes domluvu polesného z ohrady už vystoupiti chtěl, musil volky nevolky úmyslu toho se vzdáti, nemělli porušiti všechen dobrý mrav a nemělli odchod jeho vypadati jako zbabělý útěk.

Polesný nemeškal farářovi dívku představiti co nejmladší dceru pana pastora. Čacký se mlčky uklonil, ale i děvče, jemuž nebylo přes čtrnácte roků, se jenom pýřilo. Za to pan polesný hlasitě oznamoval, že pan farář přišel pana pastora navštíviti, že nemůže se dočkati, aby se s tak výborným mužem seznámil.

Nesnadno říci, zdali Čacký nebo Pepíčka byla u větší nesnázi.

"Lituji velice —" řekla polo hlasitě polo šeptem — "ale tatínek někam odešel."

Čackému bylo nejinak, než jako by mu patrný boží prst pomáhal z tísně, do které se byl každým okamžikem hlouběji dostával.

"I to je škoda!" litoval Hubáček.

"Nezbývá nám než prositi za odpuštění —" řekl farář ukláněje se k rozchodu.

"Ó prosím," zašeptala dívka upírajíc naň své veliké černé oko, z něhož by střízlivému pozorovateli bývalo patrno, že se usilovně namáhala přemoci v sobě plachost a pomatenost, ale že se jí to jen napolo podařilo. Čackému projela hlavou jiná domněnka. Podobalo se mu, jako by Pepíčka okem svým opět a opět pronášela otázku, kterou na jazyku potlačovala: "Je to pravda, je to možná, že tu přede mnou stojí nový farář Bukovský?" Zdálo se mu, že by se dívka tolik nedivila, kdyby slyšela, že do včelníku jejich se vloudil medvěd, aneb že rodinu jejich přišel navštívit Turek — na Turky asi otec její tolik nehnal jako na katolické kněze! Ó, v jakých náhledech o katolických kněžích bylo asi toto ženské poupě vychováno, co ježrodných věcí asi o nich slyšela a pevně věřila! Věru byla by to věc záslužná, kdyby ji vyvedl z bludu, kdyby ji přesvědčil, že nejsou tak hr zní...

"Bude tatínek dlouho pryč?" pokračoval polesný v rozmluvě.

"Myslím, že ne dlouho," odtušila Pepíčka, "a kdyby se pánům líbilo vejíti k nám..."

Nedokončila i sklíčila sobě až po kolínka k hrdlu, jako by jí bělostný límeček byl příliš těsný. Čacký nevěda, že sám přes to chvíli hrozně s kolárek sobě upravuje, odtrhnul konečně zraky od její tváře a sledoval pohyb její ruky. I viděl, že límeček je dosti volný, že je pod kalatou hrudičkou spjat obrázkem a že obrázek obsahoval fotografii ve zlaté se skleněnou. Pohled na tuto fotografii měl takový účinek, jako by Čackého srdce hodnal celým do srdce — byla to podobizna té samé mladé dámy, na kterou on včera pod večer s šemřením spomínal jakožto na svou první lásku...

Nyní mu rázem všechen smích zašel. Promítl se tak náhle ve tváři, že se i dívka patrně nad tím zarazila. Vše to bylo sice dílem jediného okamžiku.

"Nebudeme déle na obtíž —" řekl farář vzbírajíc se vším úsilím k rozhodnému jednání.

"Nikoli na obtíž — jsme vám přítomnosti obveselitě poctěni," odpovídala Pepíčka, také důrazněji než posud, ale také tím pevnější obrázek ve svých prstech tiskla.

Čacký klonil se na rozloučenou ještě jednou kradmo po obrázku okem mrknul — žádný klam, žádná pochybnost! Ona to byla — vždyť ji tak dobře znal!

Když polesný viděl, že se farář dále zdržeti nedá, složil Pepíčce, aby otci od nich vyřídila tisícerá pozdravení a jak tuze se rmoutili, že ho nenalezli doma. Sotva vyšli z ohrady, ptal se Čackého, jak se mu dceruška pastorova líbí, nabíral ho tím, ji že snad se nebál, snať nemá žihadélko jako včely — svůj nezapomněl ho mezi takovou řečí upozorniti na moruše páně Svobodovy, ačkoli se ho velebníček už na nic nevyptával. Vystoupivše na rovinu stáli u samé Habrové; poněvadž pan polesný v této obci měl jakési řízení a farář už jen na návrat pomýšlel, potřásli sobě několikrát ruce a rozešli se. Avšak i potom se pan Hubáček ještě obrátil a z dálky na velebníčka celou silou hlasu svého vyvolával: "Jen se zas brzy pro mne zastavte — však my podruhé pastora zastihneme. Ale včeliček nic se bát — haha! Nic bát!"

Páter Čacký nemohl se na takovou vzdálenost pouštěti s ním v dišput, toliko na něj ještě klobouk mávnul a potichu za ním mluvil: "Dobře, dobře — víme teď, čeho se vystříhati. Nevlezeme po druhé slepě do této pasti, nedáme se vůbec tak snadno překvapit..."

I obrátil se k Bukově. S těchto míst bylo viděti, jak veliký oblouk lesem udělali; farář mohl se nyní domů dostati cestou mnohem kratší. Buková se zrakům jeho ukrývala v dolině, ale zámek, který se asi na polovici cesty uprostřed širé zeleně bělal, byl mu nejlepším vůdcem.

V jeho stranu dal se po nejbližší mezi. Nevolil takto cestu nejkratší, ježto se meze přes tu chvilku v pravo v levo ubýbaly, ale zajisté cestu nejpříjemnější, ježto kráčel po měkké travnaté půdě mezi obilím v lehýnkém rozvinění šumícím, mezi pestrými záhony kvetoucího máku, mezi rozsáhlými lichami jetele tu bílého tu červeného. Jen že tomu všemu věnoval pozornost nevalně bedlivou. Ze všeho nejzřetelněji viděl před sebou malé fotografické poprsí, vroubené zlatem, jež spínalo bělostný límeček.

"Byla to ona! Byla to Tichá! Byla to Albína! opakoval si bezpočtukrát. "Jen že je tato fotografie novější než jsou moje..."

Uběhnul již hezký počet roků od té doby, co Innocenc Čacký s tlukoucím srdcem kupoval všeky různé fotografie Albíny Tiché, kde jen jakou novou vypátral. Tehdy se Albína Tichá pojednou byla objevila na obzoru světa umělecského jakožto zářící hvězda, vyskytla se z nenadání a hned při prvním svém vystoupení na jevišti okouzlila všecko obecenstvo svým zjevem, svojí hrou a nejvíce svým zpěvem. Každým novým vystoupením budila nové nadšení, které se jevilo bouřlivým potleskem, bezpočetnými věnci a kyticemi, nekonečnými chvalořečmi v novinách i společnostech a nejrozmanitějšími ovacemi. Mezi dokonale okouzlenými nalézal se také stadionec Čacký; i odbyl sobě tehdy — na strovna hrově s jevně — svůj první román, který byl zrci také jeho poslední a konči tím, že hrdina jeho oblékl se do kleriky.

Několik let potom ještě Albína Tichou sledoval na cestách života jejího, který se nepřetržitě vítězoslavě podobaly jako vejce vejci. Odešla záhy na divadla italská; Vlachové ji jmenovali Tiena. Později obrátila se do zemí německých. Němci odkryli, že Tiena není vlastně řídkou Italkou, nýbrž rozenou Němkyní, jejíž rodinné jmeno jest Tiecke; také ji s vytržením důležitostí Fraulein Tiecke psali. Potom se Čacký vždy lidlej a jen nánodou o Tiché něčeho dolítal, až ji posléze docela z očí ztratil. Nyní nevěděl ani, jeli ve Francii nebo v Anglii neb dokonce za Atlantickým oceánem na protější straně koule zemské.

Že by podobizna její shledal v lese Habrovském, bylo by mu ani ve snách nenapadlo. Jak by se mohl jednoduše optati — ano, proč pak se neoptal? Nejspíše proto, že byl na půdě nepřátelské, že stál v ohni — v ohni těch velikých mladistvých očí, že by byl musil hovořiti o krasavici vůbec a zvláště o krasavici, která bývala první jeho láskou.

Jak pak ale — jestli pastorova rodina netoliko zná Albínu Tichou, nýbrž i celý jeho román? jestli dívčinka zrovna proto tak pilně jeho zřetel na obrázek obracela? jestli to vše souvisí s tím, že jej polesný mermo k pastorovi doveti chtěl? jestli mu hodlali dokázati: "Však my dobře víme, že jsi také křehká nádoba, a stavíši se svatým, že jsi pokrytec!"?

V takovém přemítání bloudil v polích ničeho si nevšímaje. Konečně, když jej z toho už hlava bolela, trhnul sebou a máchnul rukou.

"Je to nejspíš pouhá náhoda," řekl sobě i jal se s upjatou pozorností hleděti na předměty kolem sebe, aby posavadní myšlenky násilně z paměti vyhostil.

Došel k háji a po první stezce vstoupil do něho; v několika minutách octnul se na prolině, která se stromovím rovně jako šňůra táhla a tak dlouhá byla, že čáry její vzadu v jeden bod sbíhati se zdály. Byla to cesta, jakou si páter Čacký tímto pozemským údolím jen přáti mohl: svatý klid, jasné výsluní, svěží zeleň vůkol i na samé cestě, plno vůně z mateřídoušky a lesních travin, a každý lístek hleděl utěšeně jako blažený tvor. Mladý kněz mimoděk potichu zazpíval.

"Zde je to roztomilé, zde je člověku dobře býti samotnému! Sem budu chodívati," umiňoval si hlasitě — a předsevzetí to upevňovalo se tím více, když se prolina končila, za to však se proměňovala v rámec, ve kterém se vždy nádhernější obraz širého kraje před ním rozvíjel. U ohromné lípy, která na konci cesty vozem dávno netknuté stála, rozestřel se před ním obraz docela. Čacký stanuv, rozkoší ponořil se zrakoma v tu podivanou.

"Líbí se vám zde, pane faráři?" uslyšel pojednou ze strany.

Obrátiv se, spatřil před sebou Mininku.

(Pokračování.)

Westovy jaterní pilulky lečí dyspepsii.

Zdroj mnoha tělesného zla.

Pakli že výkony těla stanou se nepravidelnými, působí to škodně na soustavu. Žaludek přestane tráviti, známky žlučnatosti se objeví, oběh jest nepravidelný a nervy sdílí všeobecný nelad. Jest velmi důležito, aby stolice se uvedla do pořádku, pakli počíná býti nepravidelnou. Nejlepší prostředek k tomu účeli jest Hostetterova žaludková hořká, zdravý, bezbolestný, obměkčující prostředek, cennější než všechny počišťující prostředky vynalezené od dob Paracelsa. Ti, kteří užívají modré pilulky, kalomel a jiné léky a lacinė škváry, měli by jich zanechat a užívati zdravý a příjemný posilovatel, který nejen má účinek počišťovací, nýbrž posiluje a pravidluje vnitřnosti, žaludek a ledví. Mimo to hojí a zamezuje střídavou zimnici, dnu, rematism, ochablost a močové nemoce.

Westovy jaterní pilulky lečí nestravitelnost.